

Arrest

nr. 290 943 van 26 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BOTTIN loco advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 mei 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. N. S., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 16 jaar oud te zijn, van etnische origine Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Na een leeftijdsonderzoek in België werd u een leeftijd van 22 jaar toegekend. U werd geboren in het dorp Duda in het district Lehza Mangal (ook gekend als district Lija Ahmad Khel) in de provincie Paktia, Afghanistan. In het dorp woonde u samen met uw familie van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan. Tot op heden wonen uw beide ouders in het ouderlijk huis, samen met uw drie zussen en drie van uw broers. Uw oudste broer, M.R., kwam vier jaar geleden om het leven. M.S., uw oudere broer, bevindt zich momenteel in Iran. In Afghanistan ging u een tijdlang naar school, maar op twaalfjarige leeftijd diende u uw schooltijd te beëindigen omwille van de problemen die ontstonden. Vervolgens hielp u uw vader met het onderhouden van de eigen landbouwgronden.

Uw dorp Duda is volledig onder de controle van de taliban en u kon de aanwezigheid van de groepering duidelijk opmerken. Daarenboven had u enkele verre neven, zonen van de tante van uw vader, die zich bij de taliban hadden gevoegd. Deze neven begonnen de jihad te preken en spoorden uw oudste broer M.R. ertoe aan om zich bij de taliban aan te sluiten. Ondanks de bezwaren van jullie vader, raakte uw oudste broer overtuigd van het gedachtegoed van de taliban en voegde M.R. zich bij hen in de bergen. Hij nam vervolgens geregeld deel aan gevechten met de overheidstroepen. Uw oudste broer bezocht nog enkele keren jullie familie in het dorp, telkens probeerde uw vader hem ervan te overtuigen om zijn activiteiten te stoppen. Ongeveer drie maanden nadat M.R. zich bij de taliban had gevoegd, kwam hij om het leven tijdens een gevecht. U was op dat ogenblik twaalf jaar oud. Na de dood van uw oudste broer kwamen uw verre neven van de taliban geregeld naar het dorp en zeiden zij tegen uw vader dat zijn twee volgende zonen, u en uw oudere broer M.S., nu de taliban moesten vervoegen om te strijden. Uw vader weigerde dit resoluut.

Iets meer dan twee jaar na de dood van M.R., raakte uw broer M.S. onbedoeld gewond bij een gevecht tussen taliban en het nationale leger toen hij op weg was naar de provinciehoofdstad met enkele andere dorpelingen. Uw broer werd door een kogel geraakt in zijn darmen en had verzorging nodig. M.S. werd daarop naar Gardez stad gebracht, maar daar konden ze hem niet de nodige zorgen toedienen waardoor hij naar een ziekenhuis in Kabul werd getransfereerd. Uw vader reisde mee met M.S. om hem bij te staan tijdens zijn herstel. Uw vader en uw broer bleven ongeveer anderhalve maand in Kabul. In de tussentijd werd u verantwoordelijk voor uw gezinsleden die achterbleven in Duda dorp. Uw verre neven, talibanleden, maakten van die afwezigheid van uw vader gebruik om een aantal keren bij u thuis langs te komen om u te overhalen om de taliban te vervoegen. Vier of vijf keer namen deze neven, soms waren er ook andere talibanleden bij, u mee naar de vallei en de berg waar de taliban zich ophield, ongeveer vijf uur te voet van uw woning. Daar toonden ze u hun wapens en preekten ze de jihad. U reageerde steevast weigerachtig. De taliban liet u daarop iedere keer diezelfde dag nog naar huis gaan.

Nadat uw vader na ongeveer anderhalve maand terug thuis kwam met uw broer M.S., die nadien nog een tijd nodig had om te revalideren, kwam hij erachter wat uw neven hadden gedaan. Uw vader was razend en ging absoluut niet akkoord met de neven. De neven bleven echter aandringen en bleven bij jullie thuis langskomen, uw vader bleef zich daarentegen onvermurwbaar verzetten. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd er een dreigbrief vanwege de taliban onder jullie deur geschoven. Uw naam werd erin vermeld, eveneens deelde de dreigbrief mee dat u nu bijna zestien jaar oud was en dat het tijd was dat u mee kwam strijden voor de jihad. Nadien kwamen de neven nog twee of drie keer langs bij jullie thuis met het oog op uw rekrutering en die van uw oudere broer M.S., maar uw vader bleef standvastig weigeren. Telkens deze neven bij jullie huis verschenen, liep u weg en verstopte u zich in de bergen. Uw vader gaf u in deze periode een wapen waarmee u zichzelf kon verdedigen indien nodig. Uw vader begon na een tijdje in te zien dat het onmogelijk werd voor u om nog langer in Afghanistan te blijven en besloot dat u het land moest verlaten. Een maand na deze beslissing verliet u het land.

Ongeveer in mei 2020 verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België. U was een zevental maanden onderweg naar België. Vervolgens deed u op 17 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door uw neven, en bij uitbreiding de taliban, die tot de taliban behoren. Als verzwarende factor vermeldt u het feit dat u naar een ongelovig land bent gevlucht.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwam een tweede dreigbrief vanwege de taliban. In deze tweede brief stond dat ze wisten dat u het dorp had verlaten, maar dat ze u overal zouden opsporen en vervolgens zouden arresteren en vermoorden. In de periode nadat u het land had verlaten, bleven de neven en de taliban langskomen bij uw ouderlijk huis, maar richtten zij zich meer op uw oudere broer M.S., hetgeen ertoe leidde dat hij ongeveer drie maanden geleden is gevlucht. M.S. bevindt zich momenteel ergens in Iran.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: foto's van uw taskara, foto's van de taskara van uw vader, een foto van een brief vanwege het districtscentrum betreffende uw afkomst,

foto's van twee dreigbrieven van de taliban, een foto van uw gedode broer M.R., een foto van uw gewonde broer M.S. en verscheidene foto's van uw dorp, uw familie in Afghanistan, uzelf in Afghanistan en uw reis doorheen Europa.

Op 16 juli 2021 nam het CGVS een beslissing met betrekking tot uw verzoek. Het betrof een weigering van de Vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 20 augustus 2021. In het kader van de beroepsprocedure legde u bijkomende documenten neer: verscheidene nieuwsartikels en –rapporten omtrent de gewijzigde situatie in Afghanistan en de evacuaties die verschillende landen voor Afghanen hebben georganiseerd. Op 15 oktober 2021 ging het CGVS over tot de intrekking van de desbetreffende beslissing, mede in het licht van de gewijzigde situatie in uw land van herkomst. Uw beroep werd vervolgens door de RvV verworpen op 16 november 2021 met het arrestnummer 263763.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door uw verre neven die behoren tot de taliban en de taliban in het algemeen omdat u gedurende meerdere jaren geweigerd zou hebben om hen te vervoegen met het oog op de strijd voor de jihad, alsook omwille van het gegeven dat u bent weggelopen en zich naar een ongelovig land hebt begeven (CGVS, p. 17, p. 34). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Om te beginnen dient het CGVS aan te stippen dat uw algehele geloofwaardigheid reeds wordt ondermijnd door de vaststelling dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd en dat u zich ten onrechte blijft presenteren als minderjarige (CGVS, p. 4). Immers, overeenkomstig de beslissing van de dienst Voogdij op 22 januari 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 22,78 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Dat u bovendien blijft vasthouden aan uw minderjarigheid na het leeftijdsonderzoek (CGVS, p. 4, CGVS, p. 33; Vragenlijst DVZ vraag 3), ondermijnt ontegensprekelijk uw algehele geloofwaardigheid. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van het door u aangebrachte asielaanvraag onder druk te staan, gezien u de vermeende gebeurtenissen schetst in de drie jaren voorafgaand aan uw vlucht uit Afghanistan, ze zouden namelijk zijn begonnen in de lente van het jaar 1396 volgens de Afghaanse tijdsaanduiding (= lente 2017). U verbindt de aanvang van uw zogenaamde problemen nadrukkelijk aan uw toenmalige zagezegde twaalfjarige leeftijd, die u op dat ogenblik in wezen dus niet kon hebben gehad (CGVS, p. 7, p. 21, p. 25). Daarenboven, en niet in het minst, kan de door u geschetste gang van zaken werkelijk niet als aannemelijk of geloofwaardig beschouwd worden. Het lijkt immers bijzonder onaannemelijk dat een dergelijke situatie waarbij uw verre neven en andere talibanleden u zouden hebben willen inlijven, werkelijk jarenlang in beslag zou nemen zonder in wezen enige concrete gevolgen voor uw persoon of uw familie. De belaging zou immers reeds zijn gestart na de dood van uw oudste broer en zou vervolgens drie jaar lang hebben geduurd tot uw vertrek uit Afghanistan en zelfs hierna zou uw familie nog problemen hebben ondervonden (CGVS, p. 16-17). Doorheen de jaren zouden u en uw gezin talloze keren zijn aangesproken en bedreigd, u zou zelfs meerdere keren gedurende een dag zijn meegenomen naar de schuilplaats van de taliban, dit alles met het doel om u en uw broer M.S. in te lijven. U en uw gezin bleven echter consequent weigeren en jullie vermeende belagers zouden jullie dan telkens hebben laten begaan. Indien de taliban u werkelijk zou hebben willen inlijven, dan kan het werkelijk niet overtuigen dat u en uw vader hen al die verschillende keren simpelweg zouden hebben kunnen afschepen en dat de taliban u meerdere malen vanuit hun

toevluchtsoord weer naar huis zou hebben laten gaan (CGVS, p. 28). Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom geharde talibanleden gedurende meer dan drie jaar zouden volhouden om specifiek u te overtuigen om hen te vervoegen en te strijden voor de jihad, terwijl u werkelijk geen enkele ervaring heeft met wapens of gevechten en nooit goed contact had met deze neven (CGVS, p. 19). Uw asielaanvraag bevat geen enkel element dat nog maar de indruk zou kunnen wekken dat u een betrouwbare medestander zou zijn voor de taliban. U haalt zelf aan dat u en uw vader hen meermaals zegden dat u niet met hen wilde samenwerken (CGVS p. 17, 26, 30). Indien de taliban werkelijk zouden willen dat u met hen zou meewerken, kan immers verwacht worden dat de taliban erop zouden moeten kunnen rekenen dat u zich niet tegen hen zou keren en hun doelstellingen in gevaar zou brengen. Het komt bovendien weinig plausibel over dat de taliban het risico namen om u meerdere keren naar hun schuilplaatsen mee te nemen om u vervolgens weer te laten gaan gezien ze hiermee riskeerden dat u belangrijke strategische informatie kon verklikken aan de autoriteiten. Bovendien komt uit uw verklaringen naar voren dat de taliban in uw omgeving kon rekenen op veel vrijwillige rekruten en voor de rest andere jongeren ongemoeid liet (CGVS, p. 18-19, p. 27). Dat zij het specifiek op u gemunt zouden hebben gewoon omdat u verre familie was van die neven geaffilieerd met de taliban en ze u dus alreeds kenden (CGVS, p. 27), vormt een weinig overtuigende verklaring voor bovengenoemde vraagtekens.

Daarbij kan de opmerking worden gemaakt dat indien uw neven en de taliban u of uw gezin werkelijk had willen treffen of inlijven, zij hiertoe in wezen reeds ruimschoots de kans hebben gehad, in casu quod non. U bleef immers gedurende al deze jaren stevast in dezelfde woning in uw geboortedorp wonen, waar men u alreeds meerdere malen zou hebben weten te vinden (CGVS, p. 5). Doorheen deze jaren waarin u zogezegd gedwongen rekrutering diende te vrezen, behield u bovendien in wezen een vrij normaal leven in het dorp, hetgeen uw geloofwaardigheid verder onderuithaalt. U zou dan wel na de dood van uw oudste broer omwille van de daaropvolgende problemen gestopt zijn met school, nadien bleef u actief op de landbouwvelden en op de berg van de familie in de omgeving van de woning (CGVS, p. 7-8). Daarenboven bleef u tot twee of drie maanden voor u het land verliet cricket spelen met andere jongeren uit het dorp. U stelde zich met andere woorden allerm minst discreet op, hetgeen werkelijk niet verenigbaar is met de door u voorgehouden vrees. Ook de rest van uw gezin gaat in wezen door met haar leven in het dorp, ondanks uw beweringen dat de neven en de taliban na uw vertrek hun pijlen voornamelijk op uw broer M.S. zouden hebben gericht en er nog een tweede dreigbrief gericht aan uw vader zou zijn toegekomen (CGVS, p. 33). U geeft daarbij te kennen dat alles in wezen goed gaat met uw gezin, afgezien van gezondheidsproblemen die uw vader ervaart en dat uw moeder actief blijft in het huishouden, uw vader verder werkt als landbouwer en uw broers en zussen naar school gaan en/of helpen in de landbouw (CGVS, p. 9-11). Wederom dient te worden opgemerkt dat indien de taliban het werkelijk op uw gezin gemunt zou hebben, het niet kan overtuigen dat zij al die jaren en tot op heden zonder meer in hetzelfde huis blijven wonen en zich dus zouden blijven blootstellen aan gevaar. Het doet tevens merkwaardig aan dat uw broer M.S. nog naar het districtscentrum een halfuur verderop reisde om voor u een nieuwe taskara te bemachtigen indien hij werkelijk dermate in het vizier zou zijn genomen na uw vertrek (CGVS, p. 14-15, p. 18). Ook uw vader begeeft nog regelmatig naar het districtshuis en is dus nog geregeld onderweg (CGVS, p. 9). Deze vaststellingen plaatsen uw geloofwaardigheid danig verder op de helling.

Bovendien kunnen enkele markante incoherenties en vaagheden in uw relaas worden vastgesteld, hetgeen uw geloofwaardigheid onmiskenbaar ten val brengt. Zo beweert u aanvankelijk dat u telkens het huis zou hebben ontvlucht en dat u zich in de bergen zou hebben verstopt toen de verre neven naar het huis kwamen nadat uw vader en broer reeds uit Kabul waren teruggekeerd (CGVS, p. 16-17). Wanneer u hier vervolgens opnieuw naar wordt gevraagd, verklaart u plotsklaps dat u wel stevast thuis zou zijn geweest (CGVS, p. 30). Hiermee geconfronteerd, past u uw verklaringen wederom aan en beweert u dat u wel steeds thuis zou zijn geweest, maar slechts een enkele keer naar de bergen zou zijn gevlucht (CGVS, p. 32). Deze aanpassing in uw verklaringen kan echter de bovenvermelde tegenstrijdigheid niet ongedaan maken, u vermeldde immers initieel dat u telkens wegliep en vervolgens dat u altijd thuis was. Daarbij lijkt het hoe dan ook beduidend weinig aannemelijk dat u eenvoudigweg zou hebben weten te ontsnappen langs de achterkant van het huis zonder gezien te worden door zogenaamde talibanleden (CGVS, p. 32).

Het doet eveneens de wenkbrauwen fronsen dat u geen concrete en eenduidige verklaringen kan afleggen over het aantal keer dat u zou zijn meegenomen door de taliban toen uw vader uw broer zou hebben bijgestaan in Kabul en u tijdelijk gezinshoofd werd. Zo heeft u het eerst over drie of vier keer (CGVS, p. 27), later over vier of vijf keer (CGVS, p. 29). Het oogt merkwaardig dat u niet juist het werkelijke aantal kan benoemen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u dergelijke cruciale gebeurtenissen, waarbij u zou zijn meegenomen naar de schuilplaatsen van de taliban in de bergen en men u daar zou hebben proberen brainwashen, coherent en precies kan weergeven. Dat u alreeds geen juist aantal kan kleven op de keren dat u zo zou zijn meegenomen, doet ernstig twijfelen aan uw geloofwaardigheid. Daarbij kan de opmerking worden gemaakt dat uw verklaringen omtrent deze vermeende gebeurtenissen erg weinig doorleefd overkomen. De aanwezige taliban zou u immers hebben

proberen te brainwashen, zou u meerdere keren in hun schuilplaatsen hebben proberen te overtuigen van de jihad en u hiervoor hebben willen opleiden (CGVS, p. 16, p. 25). Daarvoor was u uren met hen te voet op pad (CGVS, p. 28). Uw verklaringen omtrent deze preken blijven echter wel zeer algemeen, uw beweringen omtrent uw vermeende weerstand tegen de brainwashing blijven dat eveneens (CGVS, p. 29-30). Daarenboven is het nauwelijks ernstig te nemen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werkelijk nergens deze vermeende voorvallen waarbij u meerdere malen zou zijn meegenomen door talibanleden naar hun toevluchtsoorden, aanbrengt. Men vroeg u bij de DVZ echter uitdrukkelijk of er zich andere specifieke incidenten hadden voorgedaan wat u betreft, maar die vraag beantwoordde u door slechts een algemene vermelding van plaatsvindende gevechten in de regio (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Dat u niet de heuse kern van uw asielaanvraag naar voren brengt wanneer men u er bij DVZ expliciet naar vraagt, brengt uw geloofwaardigheid aan het wankelen.

Ook in uw verklaringen omtrent het vertrek van uw oudere broer M.S. kunnen verscheidene tegenstrijdigheden worden opgemerkt. U beweert aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat al uw broers en zussen, afgezien van uw broer die niet meer in leven is, tot op heden in Duda dorp in het ouderlijk huis zouden wonen (CGVS, p. 10). Wat later brengt u daarentegen naar voren dat M.S. Afghanistan reeds een tijd zou hebben verlaten en dat hij zich momenteel in Iran zou bevinden (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat al uw broers en zussen nog in Duda zouden zijn, houdt u slechts vast aan uw verklaring dat M.S. niet meer in Duda zou zijn. U beweert verder dat uw oudere broer drie maanden voor het persoonlijk onderhoud d.d. 19 mei 2021 Afghanistan zou hebben verlaten, aldus ongeveer in februari 2021. Het doet bijgevolg zeer vreemd aan dat u reeds bij aanvang van uw asielaanvraag op 17 december 2020, toen u een eerste keer werd gepolst naar uw vluchtmotieven in het kader van uw verklaarde minderjarigheid, verklaarde dat u samen met uw broer M.S. Afghanistan zou hebben verlaten (zie Fiche mineur étranger non accompagné). Dat de tolk u toen verkeerd begrepen zou hebben en dat u toen enkel zou gezegd hebben dat uw oudere broer ook uit het land zou zijn vertrokken, biedt geen verschuiving en kan bovengenoemde tegenstrijdigheid niet uitwissen (CGVS, p. 33). Zelfs indien er een interpretatiefout in de vertaling geslopen zou zijn, dan nog stemmen uw opeenvolgende verklaringen niet overeen. Zoals hierboven reeds aangehaald, u schetst het vermeende vertrek van uw broer, een rechtstreeks gevolg van uw zagezegde problemen die na uw vertrek ook hem zouden hebben getroffen, in wezen in februari 2021 (CGVS, p. 11) en dus zou het werkelijk onmogelijk zijn om dit vermeend vertrek reeds in december 2020 tegenover de Belgische asielinstanties te vermelden. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan bovenstaande vaststellingen ervoor zorgt dat het CGVS geen enkel geloof meer kan hechten aan de door u voorgewende problemen met uw neven die tot de taliban zouden behoren en de taliban in het algemeen, alsook kan het CGVS allerminst enig geloof toeschrijven aan de door u aangehaalde vrees.

Dat u verder verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd, zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging in belangrijke mate en onderstreept hierdoor bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen (Verklaring DVZ, vraag 32).

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u geenszins aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming ingevolge de gebeurtenis waarbij uw broer M.S. al dan niet gewond zou zijn geraakt (CGVS, p. 16, p. 21), hetgeen het CGVS noch bevestigt, noch betwist. Hoe dan ook komt uit uw verklaringen duidelijk naar voren dat het in deze geenszins zou gaan om enige gerichte vervolging, dan wel een onfortuinlijk voorval waarbij uw broer zou zijn getroffen door toenmalig willekeurig geweld. U geeft immers zelf te kennen dat uw broer zich simpelweg op het verkeerde moment op de verkeerde plaats zou hebben bevonden en dat hij en anderen onbedoeld geraakt zouden zijn in een gevecht tussen overheidstroepen en de taliban, waarbij hij zelf allerminst betrokken zou zijn geweest (CGVS, p. 22-23). U maakt daarenboven zelf geen enkel gewag van enige vrees ingevolge deze zogenaamde gebeurtenis. Bijgevolg kan ook het CGVS geen enkele persoonlijke vrees, die steeds in concreto dient te worden aangetoond, vaststellen wat u betreft. Bovendien is de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet van dien aard dat internationale bescherming noodzakelijk gerechtvaardigd is (zie infra).

Wat uw vrees betreft dat u bij terugkeer gedood zult worden omdat de taliban personen die in een ongelovig land hebben verbleven beschouwen als afvallige moslims dient vastgesteld te worden dat deze stelling berust op desinformatie en op pure veronderstellingen van uwentwege. Het is immers genoegzaam geweten dat er in Europa grote moslimgemeenschappen leven die hun religie hier vrij kunnen beleven. U kunt deze vrijblijvende bewering dan ook niet staven met concrete feiten of elementen. Uit de door u aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in

gebreke. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geïmagineerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 19 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de foto's van uw taskara en die van uw vader betreft, alsook de foto van de brief vanwege de lokale overheid, dient het CGVS in deze op te werpen dat uw identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. Zoals hierboven reeds werd toegelicht, dienen er echter gegronde twijfels te worden geplaatst bij de door u opgeworpen leeftijd en minderjarigheid (zie supra), waardoor er eveneens vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de authenticiteit van deze door u voorgelegde documenten, die in wezen slechts foto's en kopieën betreffen. De foto's van de twee dreigbrieven die uw gezin zou hebben ontvangen vanwege de taliban kunnen op geen enkel manier de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen, dergelijke documenten dienen immers te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Dergelijke foto's kunnen bovendien altijd onderhevig zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk en dragen gezien de eenvoudige manipuleerbaarheid van dergelijke berichten geen bewijswaarde. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afgaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afgaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Ook aan de resterende foto's van de dode M.R., de gewonde M.S., de foto's van u en uw zogezegde familieleden in Afghanistan en uw dorp kan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, noch is er enige zekerheid dat de erin afgebeelde personen werkelijk uw familieleden zijn. De foto's van uw reisweg doorheen Europa zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de verschillende nieuwsartikels en –rapporten die u in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV neergelegde, dient te worden aangehaald dat deze slechts een algemene situatie in uw land van herkomst omschrijven, die u niet hebt weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat daarenboven niet om iemand als vluchteling te erkennen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36,

40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security* van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Eenzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Voorafgaandelijk gaat hij in op de motieven met betrekking tot zijn algemene geloofwaardigheid en tracht hij de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing omtrent zijn leeftijd te weerleggen.

Aangaande de vluchtelingenstatus wordt in het verzoekschrift nader ingegaan op de gedwongen rekrutering van verzoeker door de taliban, de gevolgen hiervan op zijn familie, de plaats waar hij zich bevond op het moment dat de taliban langskwamen, het vertrek van zijn oudere broer, de impact van de machtsovername door de taliban op zijn situatie en de door hem neergelegde documenten.

In het verzoekschrift wordt daarnaast aangaande de subsidiaire beschermingsstatus gewezen op het risico op vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa. Verder wordt gewezen op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Tot slot gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Doorheen het verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, 's Raads rechtspraak, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), persartikels en de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift brengt verzoeker volgend rapport bij: Asylos, “*Afghanistan: COI Repository, 1st September 2021-13th April 2022*”, p. 17-31, met verwijzing naar de weblink.

2.2.2. Op 24 mei 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, “*Afghanistan Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note*”, april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023.

2.2.3. Verzoeker brengt op 31 mei 2023 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- inschrijvingsformulier van het jaar 2021-2022 bij Ligo;
- getuigenverklaring van 30 januari 2023 van verzoekers leerkracht S.S. bij het Ligo;
- getuigenverklaring van verzoekers lesgever P.R. bij Encora;
- verzoekers arbeidsovereenkomst van 17 juli 2022;
- fragmenten uit EUAA, “*Country guidance Afghanistan*” van april 2022;
- fragmenten uit EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen,

dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij weigerde gerekruteerd te worden door de neven van zijn vader die talibanleden zijn.

Daarnaast verklaarde verzoeker dat de taliban hem zeker zullen doden bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in het buitenland.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd aangaande verzoekers verklaringen over de gedwongen rekrutering door de taliban:

“Daarenboven, en niet in het minst, kan de door u geschetste gang van zaken werkelijk niet als aannemelijk of geloofwaardig beschouwd worden. Het lijkt immers bijzonder onaannemelijk dat een dergelijke situatie waarbij uw verre neven en andere talibanleden u zouden hebben willen inlijven, werkelijk jarenlang in beslag zou nemen zonder in wezen enige concrete gevolgen voor uw persoon of uw familie. De belaging zou immers reeds zijn gestart na de dood van uw oudste broer en zou vervolgens drie jaar lang hebben geduurd tot uw vertrek uit Afghanistan en zelfs hierna zou uw familie nog problemen hebben ondervonden. Doorheen de jaren zouden u en uw gezin talloze keren zijn aangesproken en bedreigd, u zou zelfs meerdere keren gedurende een dag zijn meegenomen naar de schuilplaats van de taliban, dit alles met het doel om u en uw broer M. S. in te lijven. U en uw gezin bleven echter consequent weigeren en jullie vermeende belagers zouden jullie dan telkens hebben laten begaan. Indien de taliban u werkelijk zou hebben willen inlijven, dan kan het werkelijk niet overtuigen dat u en uw vader hen al die verschillende keren simpelweg zouden hebben kunnen afschepen en dat de taliban u meerdere malen vanuit hun toevluchtsoord weer naar huis zou hebben laten gaan. Men kan zich dan ook de vraag stellen waarom geharde talibanleden gedurende meer dan drie jaar zouden volhouden om specifiek u te overtuigen om hen te vervoegen en te strijden voor de jihad, terwijl u werkelijk geen enkele ervaring heeft met wapens of gevechten en nooit goed contact had met deze neven. Uw asielrelaas bevat geen enkel element dat nog maar de indruk zou kunnen wekken dat u een betrouwbare medestander zou zijn voor de taliban. U haalt zelf aan dat u en uw vader hen meermaals zegden dat u niet met hen wilde samenwerken. Indien de taliban werkelijk zouden willen dat u met hen zou meewerken, kan immers verwacht worden dat de taliban erop zouden moeten kunnen rekenen dat u zich niet tegen hen zou keren en hun doelstellingen in gevaar zou brengen. Het komt bovendien weinig plausibel over dat de taliban het risico namen om u meerdere keren naar hun schuilplaatsen mee te nemen om u vervolgens weer te laten gaan gezien ze hiermee riskeerden dat u belangrijke strategische informatie kon verklikken aan de autoriteiten. Bovendien komt uit uw verklaringen naar voren dat de taliban in uw omgeving kon rekenen op veel vrijwillige rekruten en voor de rest andere jongeren ongemoeid liet. Dat zij het specifiek op u gemunt zouden hebben gewoon omdat u verre familie was van die neven geaffilieerd met de taliban en ze u dus alreeds kenden, vormt een weinig overtuigende verklaring voor bovengenoemde vraagtekens.”

Verzoeker stelt dat hij herhaaldelijk uitlegde dat de taliban geen actie hadden ondernomen omdat zij zijn neven waren. Hij meent dat dit geen inconsistente verklaring is en verweerder niet uitlegde waarom met deze familieband geen rekening gehouden kan worden. Verzoeker citeert hierbij een weigeringsmotief uit

de bestreden beslissing en stelt dat het inderdaad niet duidelijk is waarom deze verklaring niet overtuigend genoeg is en waarom hij de 'tolerantie' van de taliban niet kan verklaren. Hij meent dat er veel familieleden van hem talibanleden zijn, zodat het redelijk te begrijpen is dat zij niet rechtsreeks actie zouden ondernemen zelfs indien de taliban zouden besluiten dat hij zich bij hen zou aansluiten. Voorts betoogt verzoeker dat verweerder zijn beslissing betreffende de wijze van rekrutering door de taliban niet op objectief bewijsmateriaal baseerde. Hij citeert hierbij een fragment van de COI Focus "Afghanistan Anti-Government Elements (AGEs)" van augustus 2020. Verder benadrukt verzoeker dat hij ook verklaarde dat de taliban hem een salaris hadden aangeboden wat hun modus operandi is. Hij citeert hierbij een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij verklaarde dat de taliban hadden gewacht tot hij zestien jaar oud was en zij daarvoor hem probeerden te overtuigen en voor te bereiden om zich bij hen aan te sluiten.

Verzoeker overtuigt allerm minst daar hij louter volhardt in zijn verklaringen en geen dienstige elementen bijbrengt die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ombuigen. Dat zijn neven talibanleden zijn kan in de geschetste context van de jarenlange belaging geenszins afdoende overtuigen ter verklaring van het gebrek aan concrete gevolgen, te meer de taliban riskeerden dat verzoeker, die consequent weigerde gerekruteerd te worden, belangrijke strategische informatie kon verklikken daar hij meerdere keren naar schuilplaatsen werd meegenomen (persoonlijk onderhoud, p. 16, 25-28, 32).

Waar verzoeker stelt dat verweerder de beslissing omtrent de gedwongen rekruteringswijze niet baseert op objectief bewijsmateriaal, wijst de Raad op de meer recente landeninformatie van januari 2023 die door verweerder bij diens aanvullende nota bijgebracht werd. In deze recente landeninformatie wordt er gesteld dat gedwongen rekrutering slechts uitzonderlijk voorkomt en wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 62-63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonde te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en die overigens bij zijn vertrek reeds meerderjarig was, blijft in gebreke valabele elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

In samenhang met voorgaande bemerkt de commissaris-generaal terecht:

"Daarbij kan de opmerking worden gemaakt dat indien uw neven en de taliban u of uw gezin werkelijk had willen treffen of inlijven, zij hiertoe in wezen reeds ruimschoots de kans hebben gehad, in casu quod non. U bleef immers gedurende al deze jaren steevast in dezelfde woning in uw geboortedorp wonen, waar men u alreeds meerdere malen zou hebben weten te vinden. Doorheen deze jaren waarin u zogezegd gedwongen rekrutering diende te vrezen, behield u bovendien in wezen een vrij normaal leven in het dorp, hetgeen uw geloofwaardigheid verder onderuithaalt. U zou dan wel na de dood van uw oudste broer omwille van de daaropvolgende problemen gestopt zijn met school, nadien bleef u actief op de landbouwvelden en op de berg van de familie in de omgeving van de woning. Daarenboven bleef u tot twee of drie maanden voor u het land verliet cricket spelen met andere jongeren uit het dorp. U stelde zich met andere woorden allerm minst discreet op, hetgeen werkelijk niet verenigbaar is met de door u voorgehouden vrees. Ook de rest van uw gezin gaat in wezen door met haar leven in het dorp, ondanks uw beweringen dat de neven en de taliban na uw vertrek hun pijlen voornamelijk op uw broer M. S. zouden hebben gericht en er nog een tweede dreigbrief gericht aan uw vader zou zijn toegekomen. U geeft daarbij te kennen dat alles in wezen goed gaat met uw gezin, afgezien van gezondheidsproblemen die uw vader ervaart en dat uw moeder actief blijft in het huishouden, uw vader verder werkt als landbouwer en uw broers en zussen naar school gaan en/of helpen in de landbouw. Wederom dient te worden opgemerkt dat indien de taliban het werkelijk op uw gezin gemunt zou hebben, het niet kan overtuigen dat zij al die jaren en tot op heden zonder meer in hetzelfde huis blijven wonen en zich dus zouden blijven blootstellen aan gevaar. Het doet tevens merkwaardig aan dat uw broer M. S. nog naar het districtscentrum een halfuur verderop reisde om voor u een nieuwe taskara te bemachtigen indien hij werkelijk dermate in het vizier zou zijn genomen na uw vertrek. Ook uw vader begeeft nog regelmatig naar het districtshuis en is dus nog geregeld onderweg. Deze vaststellingen plaatsen uw geloofwaardigheid danig verder op de helling."

Verzoeker repliceert dat hij wat betreft zijn leven in het dorp verklaarde dat de taliban veel dorpen in zijn omgeving controleerden. Hij meent dat het derhalve normaal was daar te blijven leven aangezien het hoe dan ook niet mogelijk was zich aan de taliban te onttrekken. Verzoeker citeert hierbij een fragment uit de bestreden beslissing en meent dat verweerder de gevolgtrekking maakt zonder rekening te houden met de plaatselijke context aangezien de taliban in alle omliggende streken aanwezig zijn. Hij meent bovendien dat aangezien zijn familieleden ook talibanleden zijn, zij hen overal hadden kunnen vinden. Verzoeker

besluit dat zijn gezin dus niet minder risico zou hebben gelopen indien hij thuis was gebleven of was verhuisd.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog geenszins in afbreuk te doen aan bovenstaande concrete bevindingen. Door op te werpen dat de taliban ook in omliggende dorpen aanwezig waren en het hoe dan ook niet mogelijk was zich aan de taliban te onttrekken, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op verweerders terechte overwegingen dat ondanks de voorgehouden dreiging van een gedwongen rekrutering verzoeker en zijn gezin een vrij normaal leven konden leiden daar zij steevast in dezelfde woning bleven wonen, verzoeker actief bleef op de landbouwgronden en zich geenszins discreet opstelde hetgeen niet verenigbaar is met de beweerde vrees in de door verzoeker geschetste context van jarenlange belaging en de zelf aangehaalde sterke aanwezigheid van de taliban.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op volgende pertinente bevindingen:

“Bovendien kunnen enkele markante incoherenties en vaagheden in uw relaas worden vastgesteld, hetgeen uw geloofwaardigheid onmiskenbaar ten val brengt. Zo beweert u aanvankelijk dat u telkens het huis zou hebben ontvlucht en dat u zich in de bergen zou hebben verstopt toen de verre neven naar het huis kwamen nadat uw vader en broer reeds uit Kabul waren teruggekeerd. Wanneer u hier vervolgens opnieuw naar wordt gevraagd, verklaart u plotsklaps dat u wel steevast thuis zou zijn geweest. Hiermee geconfronteerd, past u uw verklaringen wederom aan en beweert u dat u wel steeds thuis zou zijn geweest, maar slechts een enkele keer naar de bergen zou zijn gevlucht. Deze aanpassing in uw verklaringen kan echter de bovenvermelde tegenstrijdigheid niet ongedaan maken, u vermeldde immers initieel dat u telkens wegliep en vervolgens dat u altijd thuis was. Daarbij lijkt het hoe dan ook beduidend weinig aannemelijk dat u eenvoudigweg zou hebben weten te ontsnappen langs de achterkant van het huis zonder gezien te worden door zogenaamde talibanleden.”

Verzoeker repliceert dat hij echter terecht verklaard heeft dat hij soms thuis was en dat hij soms naar de bergen was gevlucht. Hij meent dat verweerder zich baseert op de door zijn gebruikte woorden maar ook op de woorden van de protection officer om af te leiden dat de tegenstrijdigheid blijft bestaan. Hij citeert hierbij een fragment uit de bestreden beslissing en meent dat hij niet spontaan gezegd heeft dat hij altijd thuis was en het inderdaad de protection officer was die het hem vroeg. Verzoeker stelt dat hij niet heeft opgemerkt dat werd verklaard dat hij altijd, wat wil zeggen zonder uitzondering, thuis was wanneer de taliban kwamen. Daarnaast betoogt verzoeker dat men zich kan afvragen waarom de protection officer hem over deze tegenstrijdigheid heeft ondervraagd, aangezien verweerder weigert rekening te houden met zijn verklaring over deze kennelijke tegenstrijdigheid.

Verzoeker slaagt er niet in de vastgestelde incoherenties en vaagheden te verschonen. Immers wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot wat wordt betoogd, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aanvankelijk uitdrukkelijk stelde “telkens” weg te lopen (persoonlijk onderhoud, p. 17) en gevraagd of hij “altijd thuis” was antwoordde dat hij “meestal thuis” was wanneer de taliban kwamen doch nadat hij gevraagd werd wat hij hiermee bedoelde, verzoeker verklaarde dat hij “elke keer” thuis was wanneer de taliban kwamen (persoonlijk onderhoud, p. 30). Bijgevolg kan niet volgehouden worden dat verzoeker niet verklaard zou hebben dat hij altijd thuis was wanneer de taliban kwamen noch kan verweerder verweten worden verzoeker geen kans te hebben gegeven zijn antwoorden toe te lichten en geen rekening te hebben gehouden met diens verklaringen.

Verder motiveert de commissaris-generaal op omstandige wijze:

“Het doet eveneens de wenkbrauwen fronsen dat u geen concrete en eenduidige verklaringen kan afleggen over het aantal keer dat u zou zijn meegenomen door de taliban toen uw vader uw broer zou hebben bijgestaan in Kabul en u tijdelijk gezinshoofd werd. Zo heeft u het eerst over drie of vier keer, later over vier of vijf keer. Het oogt merkwaardig dat u niet juist het werkelijke aantal kan benoemen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u dergelijke cruciale gebeurtenissen, waarbij u zou zijn meegenomen naar de schuilplaatsen van de taliban in de bergen en men u daar zou hebben proberen brainwashen, coherent en precies kan weergeven. Dat u alreeds geen juist aantal kan kleven op de keren dat u zo zou zijn meegenomen, doet ernstig twifelen aan uw geloofwaardigheid. Daarbij kan de opmerking worden gemaakt dat uw verklaringen omtrent deze vermeende gebeurtenissen erg weinig doorleefd overkomen. De aanwezige taliban zou u immers hebben proberen te brainwashen, zou u meerdere keren in hun schuilplaatsen hebben proberen te overtuigen van de jihad en u hiervoor hebben willen opleiden. Daarvoor was u uren met hen te voet op pad. Uw verklaringen omtrent deze preken blijven echter wel zeer algemeen, uw beweringen omtrent uw vermeende weerstand tegen de brainwashing blijven dat eveneens. Daarenboven is het nauwelijks ernstig te nemen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werkelijk nergens deze vermeende voorvallen waarbij u meerdere malen zou zijn meegenomen door talibanleden naar hun toevluchtsoorden, aanbrengt. Men vroeg u bij de DVZ echter uitdrukkelijk of er zich andere specifieke incidenten hadden voorgedaan wat u betreft, maar die vraag beantwoordde u door slechts een algemene vermelding van plaatsvindende gevechten in de regio. Dat u niet de heuse

kern van uw asielaanvraag naar voren brengt wanneer men u er bij DVZ expliciet naar vraagt, brengt uw geloofwaardigheid aan het wankelen.”

Verzoeker repliceert dat het echter moeilijk te begrijpen is wat hij nog meer had kunnen uitleggen en citeert een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Met de loutere kritiek op verweerders gevolgtrekkingen, brengt verzoeker geenszins dienstige argumenten bij die voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen ombuigen. Verzoeker betwist hier geenszins dat hij geen concrete en eenduidige verklaringen kan afleggen over het aantal keren dat hij zou zijn meegenomen door de taliban noch kan hij door louter te volharden in zijn verklaringen de vaststelling ombuigen dat zijn verklaringen omtrent de vermeende gebeurtenissen erg weinig doorleefd overkomen.

Wat betreft verzoekers verklaringen over het vertrek van zijn broer wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“Ook in uw verklaringen omtrent het vertrek van uw oudere broer M. S. kunnen verscheidene tegenstrijdigheden worden opgemerkt. U beweert aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat al uw broers en zussen, afgezien van uw broer die niet meer in leven is, tot op heden in Duda dorp in het ouderlijk huis zouden wonen. Wat later brengt u daarentegen naar voren dat M. S. Afghanistan reeds een tijd zou hebben verlaten en dat hij zich momenteel in Iran zou bevinden. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat al uw broers en zussen nog in Duda zouden zijn, houdt u slechts vast aan uw verklaring dat M. S. niet meer in Duda zou zijn. U beweert verder dat uw oudere broer drie maanden voor het persoonlijk onderhoud d.d. 19 mei 2021 Afghanistan zou hebben verlaten, aldus ongeveer in februari 2021. Het doet bijgevolg zeer vreemd aan dat u reeds bij aanvang van uw asielaanvraag op 17 december 2020, toen u een eerste keer werd gepolst naar uw vluchtmotieven in het kader van uw verklaarde minderjarigheid, verklaarde dat u samen met uw broer M. S. Afghanistan zou hebben verlaten (zie Fiche mineur étranger non accompagné). Dat de tolk u toen verkeerd begrepen zou hebben en dat u toen enkel zou gezegd hebben dat uw oudere broer ook uit het land zou zijn vertrokken, biedt geen verschoning en kan bovengenoemde tegenstrijdigheid niet uitwissen. Zelfs indien er een interpretatiefout in de vertaling geslopen zou zijn, dan nog stemmen uw opeenvolgende verklaringen niet overeen. Zoals hierboven reeds aangehaald, u schetst het vermeende vertrek van uw broer, een rechtstreeks gevolg van uw zagezegde problemen die na uw vertrek ook hem zouden hebben getroffen, in wezen in februari 2021 en dus zou het werkelijk onmogelijk zijn om dit vermeend vertrek reeds in december 2020 tegenover de Belgische asielaanvragers te vermelden. Het hoeft weinig verder betoog dat het geheel aan bovenstaande vaststellingen ervoor zorgt dat het CGVS geen enkel geloof meer kan hechten aan de door u voorgewende problemen met uw neven die tot de taliban zouden behoren en de taliban in het algemeen, alsook kan het CGVS allerminst enig geloof toeschrijven aan de door u aangehaalde vrees.”

Verzoeker verwijt verweerder zijn woorden te gebruiken om hem te laten zeggen wat hij niet heeft gezegd. Hij betoogt dat het duidelijk is toen hij zei dat al zijn broers en zussen thuis woonden, hij degenen bedoelde die samen met zijn ouders in Afghanistan woonden. Hij stelt dat hij echter geen rekening gehouden heeft met degenen die buiten Afghanistan wonen, zoals zijn broer M. S. aangezien hij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) had verklaard dat die niet langer in Afghanistan verbleef doch in Iran woont. Hij meent dat in tegenstelling tot wat verweerder beweert hij altijd verklaard heeft dat zijn broer in Iran woonde. Bovendien stelt verzoeker dat hij direct het misverstand uitlegde. Verder meent verzoeker dat hij verklaarde dat zijn broer zeven maanden na hem Afghanistan verlaten heeft. Daarnaast beklemtoont verzoeker dat wat betreft zijn verklaringen op het ‘fiche mineur étranger non accompagné’ er moet worden geoordeeld dat het hier slechts over een vertaalfout kan gaan aangezien hij nadien steeds verklaard heeft dat zijn broer hem is achterna gevlucht en hij geen reden heeft om hierover te liegen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat waar verzoeker betoogt dat het document ‘fiche mineur étranger non accompagné’ een vertaalfout bevat, de commissaris-generaal hiermee reeds rekening heeft gehouden doch heeft geoordeeld dat dit geen verschoning kan bieden voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen. Daarenboven merkt de Raad op dat dit document wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Zoals verweerder terecht opmerkt kan verzoeker daarenboven met dit betoog aangaande voormelde fiche hoe dan ook geen afbreuk doen aan zijn inconsistente verklaringen op het CGVS. Waar verzoeker benadrukt dat hij reeds bij de DVZ heeft verklaard dat deze broer in Iran woont en dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat zijn broer M. S. zeven maanden na hem Afghanistan ook verliet, wijst de Raad erop dat verzoeker er evenwel aan voorbij gaat dat hij aanvankelijk tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat al zijn broers en zussen in Duda dorp wonen dit nadat hem concreet werd gevraagd of al zijn broers en zussen, buiten diegene die overleden is, bij zijn ouders wonen (persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn broer drie

maanden geleden naar Iran vertrokken was, hetgeen impliceert dat zijn broer in februari 2021 naar Iran vertrokken zou zijn (persoonlijk onderhoud, p. 11) hetgeen dan weer tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen dat zijn broer zeven maanden na hem Afghanistan zou verlaten hebben, wat zou betekenen dat verzoekers broer Afghanistan verliet in december 2020 gezien verzoeker Afghanistan verliet in mei 2020 (persoonlijk onderhoud, p. 13, p. 25, 11).

Daar verzoeker louter de pertinente gevolgtrekkingen van verweerder bekritiseert en volhardt in één versie van zijn verklaringen, brengt hij geen dienstige elementen bij die zijn tegenstrijdige verklaringen over het vertrek van zijn broer kunnen verschonen.

Voorts treedt de Raad verweerder bij waar die terecht motiveert:

“Dat u verder verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd, zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging in belangrijke mate en onderstreept hierdoor bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker laat dit motief volledig ongemoeid zodat hieraan geen afbreuk kan gedaan worden.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u geenszins aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming ingevolge de gebeurtenis waarbij uw broer M.S. al dan niet gewond zou zijn geraakt, hetgeen het CGVS noch bevestigt, noch betwist. Hoe dan ook komt uit uw verklaringen duidelijk naar voren dat het in deze geenszins zou gaan om enige gerichte vervolging, dan wel een onfortuinlijk voorval waarbij uw broer zou zijn getroffen door toenmalig willekeurig geweld. U geeft immers zelf te kennen dat uw broer zich simpelweg op het verkeerde moment op de verkeerde plaats zou hebben bevonden en dat hij en anderen onbedoeld geraakt zouden zijn in een gevecht tussen overheidstroepen en de taliban, waarbij hij zelf allerm minst betrokken zou zijn geweest. U maakt daarenboven zelf geen enkel gewag van enige vrees ingevolge deze zogenaamde gebeurtenis. Bijgevolg kan ook het CGVS geen enkele persoonlijke vrees, die steeds in concreto dient te worden aangetoond, vaststellen wat u betreft. Bovendien is de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet van dien aard dat internationale bescherming noodzakelijk gerechtvaardigd is.”

Bij gebrek aan enig verweer maakt de Raad bovenstaande bevindingen tot de zijne.

Wat betreft de machtsovername door de taliban motiveert de commissaris-generaal op correcte wijze:

“Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 19 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Verzoeker betoogt dat hij terecht dacht dat verweerder hem zou oproepen voor een nieuwe hoorzitting om hem te ondervragen over de gevolgen van de machtsovername door de taliban, aangezien verweerder besloten had zijn beslissing in te trekken en het verzamelen van alle informatie nodig was om een nieuwe beslissing te nemen. Verzoeker benadrukt dat zijn neven leden van de taliban zijn waardoor het risico voor hem bij terugkeer groter is gezien zijn verleden en verblijf in Europa. Hij stelt dat ook zijn jongere broers door de taliban werden meegenomen om opgevoed te worden. Verzoeker meent dat aangezien hij niet over nieuwe bewijzen van deze gebeurtenissen beschikt, hij niet in staat was dit aan verweerder mee te delen.

Vooreerst moet de Raad erop wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker niet meer werd uitgenodigd voor een (tweede) bijkomend persoonlijk onderhoud na de machtsovername door de taliban, hem geenszins de mogelijkheid ontnomen heeft om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Waar verzoeker benadrukt dat zijn neven leden van de taliban zijn waardoor het risico voor hem bij terugkeer groter is gezien zijn verleden en verblijf in Europa en thans opwerpt dat ook zijn jongere broers door de taliban werden meegenomen om opgevoed te worden, beklemtoont de Raad in de eerste plaats dat uit de hoger weergegeven vaststellingen is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de neven die talibanleden zijn. Met de blote bewering dat zijn jongere broers meegenomen zijn door de taliban om opgevoed te worden, kan verzoeker voorgaande motieven niet ombuigen te meer uit de bijgebrachte actuele landeninformatie blijkt dat de taliban slechts in uitzonderlijke omstandigheden beroep doen op gedwongen rekrutering en de kans dat men benaderd wordt voor gedwongen rekrutering door de taliban in het algemeen klein is waarbij kan gewezen worden op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 62-63). Verzoeker toont geenszins aan dat zijn broers onder dergelijk profiel vallen, zodat hij in gebreke blijft enige elementen bij te brengen om de beweerde gedwongen rekrutering van zijn broers aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Verzoeker toont dan ook geenszins een gegronde en persoonlijke vrees in zijn hoofde aan met de blote bewering dat zijn broers gedwongen gerekruteerd zouden zijn.

Inzake de door verzoeker neergelegde documenten treedt de Raad verweerder bij waar die op terechte wijze motiveert:

"De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de foto's van uw taskara en die van uw vader betreft, alsook de foto van de brief vanwege de lokale overheid, dient het CGVS in deze op te werpen dat uw identiteit en nationaliteit in deze in wezen niet worden betwist. Zoals hierboven reeds werd toegelicht, dienen er echter gegronde twijfels te worden geplaatst bij de door u opgeworpen leeftijd en minderjarigheid (zie supra), waardoor er eveneens vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de authenticiteit van deze door u voorgelegde documenten, die in wezen slechts foto's en kopieën betreffen. De foto's van de twee dreigbrieven die uw gezin zou hebben ontvangen vanwege de taliban kunnen op geen enkel manier de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen, dergelijke documenten dienen immers te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Dergelijke foto's kunnen bovendien altijd onderhevig zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk en dragen gezien de eenvoudige manipuleerbaarheid van dergelijke berichten geen bewijswaarde. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afgaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afgaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. Ook aan de resterende foto's van de dode M. R., de gewonde M. S., de foto's van u en uw zogezegde familieleden in Afghanistan en uw dorp kan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld, noch is er enige zekerheid dat de erin afgebeelde personen werkelijk uw familieleden zijn. De foto's van uw reisweg doorheen Europa zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de verschillende nieuwsartikels en –rapporten die u in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV neergelegde, dient te worden aangehaald dat deze slechts een algemene situatie in uw land van herkomst omschrijven, die u niet hebt weten door te trekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat daarenboven niet om iemand als vluchteling te erkennen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non."

Verzoeker betoogt dat verweerder in het algemeen zonder enige analyse in concreto de bewijskracht van elk document uit Afghanistan verwerpt. Hij stelt dat de door verweerder aangehaalde informatie niet betekent dat verweerder niet verplicht zou zijn de door verzoeker overgelegde documenten in concreto te analyseren. Verzoeker meent dat deze redenering het onmogelijk zou maken voor een persoon uit Afghanistan om zijn vrees te bewijzen.

Het louter bekritisieren van verweerdere beoordeling en benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan. De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande vaststellingen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn leeftijd overtollig acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerdere overwegingen aangaande zijn leeftijd werpen geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 22 januari 2021 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (22,78 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar). Verzoeker stelde in zijn verzoekschrift niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. Verzoeker werpt tevens een vrees op wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden

bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance

Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwerklijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota naar algemene informatie, ’s Raads arresten nr. 278 653 van 12 oktober 2022 en nr. 288 458 van 4 mei 2023, naar het feit dat hij meer dan drie jaar geleden in België is aangekomen, hij Afghanistan verlaten heeft voor de val van het regime, hij in België werkt en geen rechtsbijstand ontvangt, maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 31 mei 2023 nog een arbeidsovereenkomst, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse taallessen en getuigenbrieven van zijn lesgevers bijbrengt waarin gesteld wordt dat verzoeker een goede en gemotiveerde leerling is, merkt de Raad op dat deze elementen lovenswaardig zijn maar nog niet maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn twintig jaar (of 18 jaar en 3 maanden met 1,9 jaar standaarddeviatie) in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar school ging (persoonlijk onderhoud, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. *In casu* kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn ouders, drie

broers en drie zussen nog steeds in verzoekers ouderlijk huis in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 1 maart 2021, p. 7, 9; persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 10). Verzoeker verklaarde daarbij contacten te onderhouden met zijn vader en dat het goed gaat met zijn broers en zussen (persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 11).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ van 1 maart 2021, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de

voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient nog volledigheidshalve aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn ouders, drie broers en drie zussen nog steeds in het ouderlijk huis in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 1 maart 2021, p. 7, 9; persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 10). Verzoeker verklaarde daarbij contacten te onderhouden met zijn vader en dat het goed gaat met zijn broers en zussen (persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 11). Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn familie één jerib en een paar stukken grond bezit en dat zijn vader 7000 euro betaalde voor zijn reisweg naar Europa (Verklaring DVZ van 1 maart 2021, p. 11; persoonlijk onderhoud, p. 6, 13).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten nr. 257 586 van 1 juli 2021 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in *casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU